

опасана съ телени мрежи, обременена съ желязо и бетонъ. Скрити въ мрака, невидими и мълчаливи, зѣха желѣзнитѣ гърла на хиледи орждия. И срѣдъ тия зловещи и мрачни лабиринти, и тукъ и тамъ, около трепетното сияние на запаленитѣ свѣщи, стояха хиледитѣ въоръжени хора съ открити глави, съ освѣтени лица. Тѣ пѣха и докато ржцетѣ стояха върху меча или здраво стискаха пушката, очитѣ бѣха обърнати къмъ небето и сърдцата се изпълваха съ упование и любовъ.

Ние слушахме безъ да си проговоримъ. Малко по-настрана се виждаше едрата фигура на Чаня опълченеца. Той бѣше гологлавъ, отвреме-навреме едната му ржка се раздвижваше, спираше се после върху гърдитѣ му и той оставаше неподвиженъ, съ низко приведена глава. И ето, когато едновременно замираха последнитѣ звукове и отъ дветѣ страни, по нѣкаква странна случайностъ, въ небето на западъ се откжсна и падна звезда. Минутната ѝ следа угасна и се стопи въ мълчанието на нощта, — кратъкъ мигъ, презъ който каточе всичко наоколо бѣше спрѣло дѣхъ.

Ние почакахме, но вече нищо не се чу. Свѣтлитѣ точки въ подножието на планината се раздвижиха, почнаха да се отдалечаватъ въ разни посоки и да гаснатъ. Изгуби се и свѣтлото сияние откъмъ лагера на полка.